

V roce 2013 budeme slavit – kromě jiných - velké výročí příchodu naši věrozvěstů svatých Cyrila a Metoděje. Je to dobrá příležitost k tomu, abychom se znovu zamysleli nad identitou nás řeckokatolíků na místech, kde nejsme tradičním obřadem, tedy i v České republice, a ptali se, čím můžeme přispět k rozvoji křesťanského života v těchto oblastech, a především jakým způsobem se máme stávat mostem jednoty s oddělenými východními křesťany, jak se o tom píše v dekretu Druhého vatikánského koncilu o katolických východních církvích *Orientalium Ecclesiarum*

Někdy se to nepřesně chápe tak, jako by sjednocení křesťané měli přímo působit na nesjednocené, aby se spojili. Když se na to podíváme z perspektivy Ježíšova učení, tak prvním úkolem naší řeckokatolické církve by měla být jednota s latinskou církví, aby ti mimo nás, tedy i ti oddělení, mohli říct: Hle, jak se milují. Protože jenom láska může sjednotit ty, které rozdělila neláska, pýcha, boj o moc a vliv, revnivost. Evangelium není jen nauka pro jednotlivce, jak má žít jednotlivec, ale je to nauka i pro to, jaké vztahy mají vládnout v společenství. Jeho hlavním přikázáním není jen osobní spása, jen plnit si dobře své náboženské povinnosti (i to je třeba, samozřejmě), ale hlavním přikázáním evangelia je vzájemná láska mezi jeho učedníky, aby se uskutečňovalo to, co Ježíš říká: „Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci (v našich podmínkách můžeme říct: že patříte do mé církve), budete-li mít lásku k sobě navzájem“ (Jan 13,35). A těmito učedníky jsme všichni katolíci, tedy nejen katolíci západního obřadu, ale i katolíci východního obřadu. My všichni patříme do jedné katolické, to znamená všeobecné církve. Neměli bychom za každou cenu zvýrazňovat naše rozdíly. Musíme mít tedy na prvním místě vřelou vzájemnou láskou i s věřícími latinského obřadu, nejen mezi sebou. Není to vždycky lehké. Mezi bratry a blízkými jsou někdy i těžší vztahy, než mezi vzdálenými: ti jsou daleko a většinou od nás nic nepožadují. Kdo je blízko, s tím se lehce můžeme dostat i kvůli malichernostem do konfliktu. Proto si musíme dát pozor, abychom se nenechali strhnout k posuzování, kritizování a již vůbec ne k odsuzování. Právě v tomto jubilejním roce musíme vydávat svědectví o bratrských vztazích mezi příslušníky jednotlivých katolických obřadů i pro ty, kdo ještě sjednoceni nejsou, aby je to přitáhlo, aby mohli říct: hle, jak je krásné, když se bratři mají rádi. Toto je jediná pravá cesta jednoty. Protože je velmi malá pravděpodobnost, že by se mohly spojit najednou celé církve jako takové. Nejdřív se musí spojovat jednotlivci, nejdříve to musí cítit lid Boží. Pak může nastat i sjednocení všech. Jednota musí začínat zdola, jen pak je trvalá. To, že katolická církev je ta pravá, nepochybujeme ani v nejmenším. Jinak by to, co se modlíme každý den v liturgii, když recitujeme

Viruju

, a říkáme „věřím v jednu, svatou, všeobecnou, apoštolskou církev“ neplatilo. Církev vždycky byla, je a bude jen jedna. Nemohou existovat dvě paralelní církve. V to věřili i svatí Cyril a Metoděj a my můžeme být jejich dědici jenom tehdy, když věříme v to samé, v co věřili i oni.

Žehná

Kalendář 2013

Napsal uživatel Ladislav Hučko

Sobota, 10 Listopad 2012 05:21 - Aktualizováno Sobota, 10 Listopad 2012 06:21

+ Ladislav